

Voor zuster Clementine waren de volgende woorden heel belangrijk:

*“Vergeven is de ander aanvaarden
en het hem mogelijk maken
zich los te maken van wat er gebeurd is.
Om op de weg te gaan
naar een mooiere toekomst.
Het lijden is Gods domein.
Jezus kwam om de kelk te drinken,
niet om erover te spreken”*

Zo hebben wij zuster Clementine leren kennen en meemaken; vergevend en luisterend er zijn voor de ander.

Wij geven haar nu terug aan haar Hemelse Vader en leggen haar lichaam te rusten op het kerkhof van Rijckholt in het vertrouwen dat zij nu Zijn Licht en vrede heeft mogen ervaren.
Rust in Zijn Liefde, zuster Clementine.

Geboren op 24 juli 1932 te Utrecht
Geproft op 08 mei 1955 te Maastricht
Overleden op 25 september 2025 te Maastricht
Begraven op 30 september 2025 te Rijckholt

Zusters Onder de Bogen

In dankbare Herinnering

Zuster Clementine
Johanna Hendrika van Bonzel

*“De Heer is mijn Herder,
het zal mij aan niets ontbreken”.*

Psalm 23

Zuster Clementine werd geboren als een na oudste kind in een groot gezin, zoals dat in die tijd gebruikelijk was. Van haar broers en zussen zijn er nog drie zussen in leven, waarmee zij nog veelvuldig contact had, ook via de PC. Zo bleef zij ook op de hoogte van alles wat in de wereld speelde. Van de ontwikkelingen in de Nederlandse Katholieke Kerk kon zij soms wakker liggen, daar had zij veel moeite mee en het deed pijn. Maar God voorziet in alles.

Zuster Clementine werkte graag en vooral haar werk in de pastorie in Hilversum is voor haar zeer belangrijk geweest. Zelfs toen ze alweer in Maastricht woonde, is zij nog terug gegaan toen Pastoor Berenschot overleed, om alles mee te regelen. Zo kon zij die periode in haar leven afsluiten, want het was belangrijk, maar ook moeilijk haar werk los te laten.

Het geloofsleven beleven in haar religieuze leven was de drijfveer om te kiezen voor het kloosterleven, waartoe God haar riep. Zij legde de geloften af in de Congregatie van de Liefdezusters van de H. Carolus Borromeus in de volle overtuiging dat zij mocht leven vanuit haar geloof in Christus zoals zij hem tot dan ervaren had. Van daaruit stond zij klaar, in de geest van Moeder Elisabeth, de Stichteres van de

Congregatie om dienstbaar te zijn voor de medemens, vooral voor de mens in geestelijke nood, oud en jong. Hoewel zij soms onbegrip op haar weg tegenkwam voor deze manier van leven, droeg zij de verantwoording van haar religieus-zijn steeds opnieuw uit: zij probeerde een teken te zijn. Zij putte kracht uit de brieven van de Congregatie, lezingen, gesprekken met medezusters, mooie muziek. Oprecht was zij in haar streven zich voor God en de gemeenschap waar te maken door zich in te zetten voor de minstbedeelden.

Op de verschillende plaatsen waar de Congregatie haar inzette wilde zij een voorbeeld zijn door haar levenswijze en levenshouding. Zij was eerlijk, tegenover zichzelf maar zeker tegenover God en tegenover haar medezusters en oversten.

Haar geloof kende ook diepe dalen, maar het vertrouwen in God sterkte haar steeds opnieuw, met als voorbeeld de eenvoud van Moeder Elisabeth. De Heer was haar Herder, van Zijn Bron mocht zij drinken. De drie pijlers waarop haar geroepen-zijn steunde, waren: het gemeenschapsleven, het apostolaat en het gebed. Zij was er voor de medemens en vooral haar medezusters en moest soms afgeremd worden in haar zorg om de ander.